

Vicent Sanz
No puc viure
sense tu

Premi de Literatura Eròtica
La Vall d'Albaida

L'ELÈCTICA

bromera

LA CASA BLANCA

«Una penombra rogenca difuminada pel fum i acompanyada d'una música indefinida serveix per a ambientar el vici.

Hi he estat altres vegades, però mai havia sigut capaç de l'atreviment de hui.

En cada graó de l'escala observe el vaivé de les seues natges. Les mans suades i les cames tremoloses evidencien la importància del moment.

A l'habitació, el vestit de seda blanc i transparent insinua el tresor que guarda per sota. La tela rellisca delicadament pel seu cos bronzejat i brillant sense que pugua moure una parpella.

S'apropa. Em frega. Deixa la flaire vencedora al meu voltant. Uns llavis carnosos s'obrin a menys d'un pam del meu nas. Canvia de posició. Un contacte sensible i efímer em provoca un calfred d'irresistible excitació.

Em tanca els ulls. No la veig, però note la seua llengua lasciva sobre el meu bescoll. La temperatura corporal augmenta exponencialment. El nivell de sang acumulada al meu centre neuràlgic és màxim quan nota que unes mans femenines volen acaronar-lo.

Amb intenció de no retorn, els meus dits s'afonen en una cova misteriosa i amerada. Comence a perdre el control. Soc incapaç de resistir la temptació. Definitivament, no puc viure sense tu.»

Et trobes totalment immersa en la traducció d'aquesta novel·la. De moment, et sents satisfeta. Consideres que estàs realitzant

un bon treball morfològic, sintàctic i semàntic. Estàs esprement al màxim els teus coneixements. No deixes per analitzar cap paraula ni cap frase, com si d'un treball minimalista es tractara. Cada signe i cada expressió assumeixen la importància que necessiten, ni més ni menys.

Has arribat a un nivell de traducció bastant considerable, fins i tot et pots permetre el luxe de rebutjar-ne alguns, de treballs, per no considerar-los interessants. O bé no hi ha molts traductors qualificats o bé el resultat dels teus textos és molt preuat.

Però, digues la veritat! Estàs gaudint amb aquest llibre. Es tracta de la primera traducció que fas d'una novel·la eròtica i, del que s'entén per passió, erotisme i sensualitat, en tens a caramull. Perquè sempre t'ha agradat anar escotada, si pot ser sense sostenidors, amb pantalons ajustats i amb tanga. Què vols que et diga? Si em permetes l'expressió, un poc puta, no creus? I no és que ho diga jo, és el que tothom pensa. Ara bé, tenint en compte l'entorn on has viscut, doncs tal vegada no ets la culpable, però d'això ja en parlarem més endavant.

Aquesta novel·la està resultant entretinguda, atrevida, violenta en alguns capítols, però en general està deixant-te un sabor de boca melós i refrescant. Ha aconseguit arrancar-te més d'un somriure i, alhora, enganxar-te amb el fil conductor de la trama.

Tanmateix, així com d'altres textos únicament n'has fet la traducció, sense afectar-te el contingut, aquest cas ha sigut diferent. Llegir el text i comparar-lo amb les teues pròpies experiències ha sigut una opció obligada. Encara que ningú ho afirmarà, crec que és el que tothom pensa en llegir una novel·la d'aquest gènere, no creus? En el teu cas, has quedat en certa manera decebuda, perquè les històries s'han quedat curtes de tot el que poden donar de si les fantasies sexuals. Ho saps ben bé. De fet, has sentit la temptació d'afegir-hi certs detalls que haurien

elevat la morbositat dels encontres, però has de limitar-te a la teua tasca, traduir, res més.

Si et sentires capacitada i et decidires a escriure les teues experiències amatòries, me'n ric de les bajanades de moltes d'aquestes novel·les. Només de pensar-ho m'acalore, jo, que no tinc res a veure. Si l'editorial que t'ha encomanat la traducció fora sabedora d'altres activitats a què et dediques, possiblement hauria autoritzat alguna modificació del text. Però cal diferenciar-les de primera hora: la traducció és per a sobreviure al temps, les altres, per a apropiarse'n.

Alces el cap de l'ordinador després de dues hores de treball i, amb una ullada a través de la finestra, saps que hui bufa un suau vent de llevant que apaivagarà la xafogor del dia. Decideixes eixir a l'exterior del mas i seure en un dels teus racons preferits. L'ombra del garrofer centenari que presideix la finca t'espera perquè t'acobles a la concavitat de les formes del seu tronc. És per a tu com el pare que vas trobar a faltar de menuda. T'hauria agradat que t'abraçara a la vora de la llar amb uns braços forts i ennegrits pel treball del camp, mentre tu tancaves els ulls escoltant un conte infinit de fades i princeses. Donaries el que no tens per reviuire una infantesa diferent, com qualsevol de la majoria de xiquets i xiquetes del teu poble. Ni amb ta mare ni amb ton pare has sentit resposta a la teua necessitat d'estima, ni t'ha visitat cap llàgrima d'alegria a l'ull, ni has compartit mai bressol al costat d'ell un dia fred d'hivern un diumenge matí. Tampoc has demanat tant. Només has tingut mentides i crits a destemps, una llibertat incontrolada que no aprecia-ves, fugines de l'escola per cridar l'atenció d'uns pares que no sabien que anares a l'escola. Has après a viure de pressa, has vist massa coses que no havies d'haver vist, has escoltat coses

que has entés quan han passat uns anys, has gaudit de pocs moments de felicitat.

Sé el que estàs pensant, si algun dia tinc un fill...

Baixes les parpelles i tot queda fosc. Respirs fondo tres vegades mentre uns cèntims de llàgrimes perdudes regalimen per la galta cap avall. A poc a poc, t'allunyes d'aquesta realitat momentània i et trasllades virtualment a la teua infantesa. Un somriure amarg apareix al teu rostre mentre t'acarones l'entre-cuix sense cap altra pretensió que alleujar una picor provocada per Déu sap quina raó.

Recordes una vesprada que vas sorprendre ta mare amb un home, un de tants, mentre li parlava a cau d'orella i l'agafava pels malucs? Estaven recolzats al banc de marbre de la cuina d'aquesta casa. Ta mare es va adonar de la teua presència i no se li va ocórrer altra cosa que enviar-te a collir cireres. «Ves, reina meua, tu saps quines cal collir.» Vas obeir de seguida, com sempre, perquè sabies que el més important era fugir d'eixe niu enverinat en què havia convertit ta mare la casa. A més a més, les cireres eren la fruita més fabulosa que havies tastat mai. T'encisava collir-les, penjar-te-les de les orelles com si foren arracades i menjar-te-les d'una en una. Després, arribava el moment culminant d'aquell plaer, escopir el pinyol tan lluny com fora possible. Aquests pensaments tan senzills són els que et provocaven els instants de felicitat efímera que no has volgut oblidar.

Els cirerers es trobaven tres taules més avall del mas. Vas eixir molt ràpida per la porta i hi vas anar a correuita botant els marges com si fores una llebre. Eixe afany per arribar-hi aviat et va jugar una mala passada, perquè una vegada al lloc, vas adonar-te que havies oblidat la cistella per carregar-les i dur-les a casa. Ho recordes com si fora ara. Notes el gust del fruit al

paladar i fins i tot saliveges només de pensar-ho. Recordes que vas tastar-ne unes quantes per satisfer una necessitat immediata i vas tornar-te'n corrent cap a casa.

Una vegada vas abocar-te per la porta, vas descobrir els dos cossos barrejats, nus dels malucs cap avall, mantenint una conversa a base de gemecs indesxifrables. Vas entaforar-te darrere de la porta perquè te'n vas adonar, que no havies d'haver tornat, perquè vas sospitar que no era moment per molestar-los i perquè no et va semblar que estigueren patint cap dels dos. Vas sentir curiositat. Sempre n'has sigut, de tafanera. Però aquells moviments secs de l'home amb els calçotets als peus, empentant ta mare amb força cap avant, mentre que ella l'abraçava i gemegava al mateix ritme, amb els ulls tancats, els pits al descobert... Allò havia de ser cosa de majors, perquè no recordaves haver vist mai res semblant. No era un espectacle per a una xiqueta com tu, i no havies d'entendre res del que veies fins temps després. Malauradament aquells sons humans i aquelles imatges es repetirien més sovint del que hagueres desitjat.

Mentre segueixes recordant, la picor de l'entreuix ha desaparegut, però has clavat la mà per dins dels pantalons i no has deixat d'acaronar-te. Els dits obrin una vereda per sota les braguetes. Coneixen el camí estret fins al pubis, el teu tresor. Està humit, l'enfonyall, potser la calor té a veure amb aquesta marjal natural. Sempre has tingut facilitat per a l'autolubricació erògena. No has necessitat cap crema addicional. És una característica innata de què t'aprofites quan cal. Ja saps el que vull dir-te.

La visió clara dels cossos nus s'esvaeix parcialment de la teua ment. Tanmateix, encara que els rostres han quedat emboiregats, els moviments no s'han aturat. Fins i tot són més exagerats i més forts. Han guanyant en intensitat per moments. La imatge torna a prendre forma. Ja no et trobes guaitant darrere de la porta de la casa. Els personatges de l'escena han canviat. Teresa, eixa xica

que visualitzes, ets tu. T'acabes de reconèixer per aquella falda de flors que et va regalar l'àvia pel teu aniversari. Recordes que quan vas destapar el regal no et va agradar gaire, però després vas descobrir que era una tela molt sedosa, molt fina, molt fresca per a l'estiu, que mantenia ventilats els baixos. «Aniràs com si no dugueres res, com si estigueres nueta», et va dir l'àvia. No em negaràs que això de sentir-te lleugera sempre t'ha agradat. La transparència d'aquella peça de roba a partir d'una llargària prudencial deixava albirar unes cames fines, fortes, rectes i infinitament llargues, amb un final certament desitjat per la totalitat dels joves que et van contemplar.

Però l'home que hi ha al teu damunt no el reconeixes, ni per les formes ni pels fets. No pots dir si és jove o vell, si és més alt o més baix que tu. No t'atreveixes a donar un nom concret. El teu dit cor assenyalant l'esclatxa humida i enfonsant-se en ella per comprovar la fondària, junt amb el frec dels llavis superiors amerats i sorpresos per l'esdeveniment, responen sense dubtar un instant. Decideixes que siguin dos els dits que entren en la cova, mentre el polze es manté ferm amb la seua intenció inútil d'abrillantar uns plecs carnosos. «No pares», xiuxiueges a una imatge inventada que vols manifestar-la personalment. Amb el braç lliure t'agafes fort a la branca del tronc, prement-la amb força amb la mà tan oberta com tens la vagina. Els primers fluids comencen a manifestar-se sense demanar permís i uns crits ofegats t'obrin els ulls. Lluny de sentir-te avergonyida acceleres el moviment digital i acabes gaudint d'un moment íntim i personal.

Després de tots els esdeveniments ocorreguts en aquesta casa al llarg d'aquests tres anys, no has d'estranyar-te'n, perquè han passat moltes coses. I quan dic moltes coses, vull dir moltes coses. No cal que t'ho explique. Si l'àvia alçara el cap...

Deixes caure el cap enrere i gires el coll lentament, des de ponent fins a llevant. Davant de tu tens la realitat, la teua casa i les teues terres. Aquest és el teu món particular. Una casa blanca antiga, uns camps fèrtils amb arbres fruiters i uns horts plens d'hortalissa gràcies a l'aigua de la Séquia Mare provinent del riu. Allà davant hi ha un home, el teu company, el teu amant, el teu amic i el teu soci.

Ara és ell qui et mira desconexedor de les teues fantasies. Es posa dret i amb la mà esquerra es lleva el barret de palla per saludar-te. Tu no ho veus, però està amerat de suor. Pren el cabàs de cebes i, en carregar-lo al muscle, s'apropa cap on et trobes. Estàs imaginant-te el seu ventre pla i musculós, l'esquena ampla, els braços d'acer i les cames llargues i voluminoses. Res, però, es pot comparar amb allò que més t'embogeix d'ell: el cabell vermell i les infinites pigues que li espurnegen a la cara i a gran part del seu cos. Sembla un irlandès que ha fugit del seu país. Te l'imagines amb eixes faldes de quadres rojos i verds, tocant una gaita, avançant cap a tu com si no hi haguera cap dona més en el món. Oferiries el que no tens per contemplar-lo damunt d'un cavall blanc, amb una espasa penjada al cinturó, un casc de ferro al cap i subjectant un estendard. Eixe és el teu Jaume, el teu heroi, el teu Jaume el Conqueridor.

UNA PROPOSTA INDECENT

Recordes com va començar aquesta aventura? No ho has pogut oblidar, és clar, l'impacte emocional va ser molt intens, però les conseqüències ja les veus, una manera fàcil de guanyar diners fent poca faena.

Aquell dia, la teua estimada amiga Júlia et va sorprendre amb una aposta que semblava un joc innocent, però el teu Jaume...

Escoltes el soroll particular del seu cotxe i després d'aparcar-lo de qualsevol manera, entra per la porxada com si fora sa casa. Tu i Júlia havíeu anat a l'escola juntes des de ben menudes. Ho sabíeu tot l'una de l'altra, carn i ungla com se sol dir.

T'ha confessat moltes vegades que no hi ha hagut cap home que l'haja complaguda, no només físicament, tampoc emocionalment. El que li semblava bé per unes coses es quedava manco per unes altres. Res, xica, que no ha tingut sort, o bé és molt exigent o bé hi ha excés de tomaca per a un parell d'ous. Però hi ha una excepció: el Jaume, «Tants que n'hi ha, d'hommes, i t'ha d'agradar el meu?». T'ho diu per fer-te parlar: gos que lladra, no mossega. Però a base de repetir les coses, arriba un moment que eixes paraules fan que pensar. I és que Jaume ha canviat molt. S'ha convertit en un xic simpàtic, fort, ben fet, amb els trets de la cara més marcats, els pòmuls, el front, la barbata, «Tan poqueta cosa que era quan el vaig conèixer, a aquest xicon...».

–Des que Jaume es dedica a vendre fruita i verdura pels mercats, s’ha fet un marmanyer descarat. Les dones el volen d’allò més i ell, clar, els diu quatre bajanades i les embolica com vol. Xica, que té gràcia!

Tu te’n rius, d’eixes històries. I més si te les conta la Júlia. «Eixes pigues i eixos cabells... té cara d’entremaliat, veritat?» No cal que et conte les virtuts del teu Jaume, les coneixes millor que ella, però t’agrada escoltar-les en veu d’una altra persona. T’ompli d’orgull tindre un home així al teu abast i poder gaudir d’ell quan et plaga. Júlia no el perd d’ull i torna a dir «que bo ha d’estar i quina sort has tingut». Sortiu a la porxada i aprofiteu l’ombra que us ofereix aquest antic riurau que ha mantingut la memòria de les panses. Decidiu seure en uns balancins embogats i seguiu rient amb les xafarderies típiques de dues amigues íntimes que sempre tenen un tema de què parlar. Mentrestant, Jaume segueix collint unes tomaques i uns enciams, a l’horta, sense prestar atenció a res del que dieu.

La llibertat i la confiança amb la teua companya provoquen que al teu cap prenga forma una idea escandalosa i sense gens de trellat. Tothom pateix aquestes ocurrències bastant sovint, però habitualment són desestimades. La imaginació, la bogeria i el desig improvisat juguen males passades. T’has parat a pensar què et passaria si feres públiques totes les idees que et venen al cap? Pots imaginar-te quines barbaritats? Què diria la gent? La major part d’aquestes propostes indecents les deixes anar i se t’obliden, però hui no t’abelleix desfer-te’n, almenys d’una en concret.

–Júlia, series capaç de gitar-te amb el Jaume si et donara permís?

Si li fas un tall a la teua companya, no li'n traus ni una gota, de sang. Per uns instants perd la facultat de la paraula. Júlia vincla el cap a la seua dreta i la seua mirada analitza detingudament l'objecte preat com un rapinyaire la seua presa. Amb parsimònia, mostrant-te un somriure maliciós, contesta afirmativament la teua pregunta. «Per cardar amb el Jaume et donaria fins i tot el meu cotxe.» Saps que no és certa l'oferta, però valores en gran mesura l'alt preu proposat, la qual cosa confirma una vegada més l'obsessió de la Júlia pel teu company. Aquella bogeria podia ser divertida, per què no? Confies de ple en el teu company. En tots els anys que heu compartit la llar, mai has observat cap infidelitat, ni has observat res que et donara què pensar, ni per part d'ell, ni per part teua. Si accedira a gitar-se amb la Júlia, et sorprendria, no ho pots negar. Posaries la mà al foc a assegurar que el Jaume no s'arriscarà en eixe experiment teu? «És el meu home, no s'atrevirà.» Havia de ser divertit veure en acció la Júlia, fent-li carantines i bajanades a Jaume per prendre possessió d'eixe àpat suculent.

Teresa, pensa el pitjor que puga passar. En el suposat cas que ell accedira a aquest destrellat, tampoc ho hauries de considerar com una infidelitat. Moltes vegades heu comentat que la relació en parella no només està centrada en el sexe. Hi ha moltes altres coses. El fet de cardar amb un tercer no implica que deixes de voler la teua parella. Pot entendre's com un moment de debilitat, com una necessitat física, una atracció momentània, una resposta innata a la natura humana, sobretot entenen la predisposició de l'home per satisfer la dona. Com que ets tu, Teresa, qui fas la proposta, hauràs d'assumir que pot tornar-se en contra teua en certa manera. No caldrà cap tipus d'explicació, no serà necessària cap disculpa i no sentiràs cap rancor.

—Ecolta'm bé, Júlia, no vull penedir-me del que et proposaré. Vaig a amagar-me a un racó de dins de la casa. Inventat

qualsevol excusa, per exemple que m'ha cridat ma tia Finita, que vol que l'ajude a enviar unes cartes al correu i he hagut d'anar al poble una horeta. Tens total llibertat per a tot. Que cardes amb ell o no, és cosa teua, acceptes el repte?

—Ara sabrà eixe Jaume qui té la fruita més saborosa de tota la comarca. —Júlia riu a la gana, es pren el pitram amb les dues mans i s'acarona les mames amunt i avall.— Escolta, Teresa, sense rancor, eh?

Des del teu amagatall, darrere de l'ampit de la finestra de la cuina, pots guaitar l'escena d'ambdós, però no pots dissimular les rialles. Júlia surt de la porxada i camina per l'horta sense xafigar cap solc de terra fèrtil regada recentment. Arriba on es troba Jaume i li fa dos petons forts i sorollosos, alhora que l'abraça fregant-li els pits pel seu cos nu i suat. No pots escoltar el que li diu, la Júlia al Jaume, però en menys de dos minuts, la teua amiga agafa de la mà el teu company i, com si foren dos enamorats adolescents, el condueix cap al mas.

—Seu aquí, carinyet. Descansa mentre et duc una cervesa fresqueta. T'ho mereixes, guapo.

Estàs cansat, Jaume, des de la sortida del sol que vas pel món. El treball del camp és pesat, no tens horari perquè sempre hi ha coses a fer i, de vegades, no n'és gens, d'agraït, el camp. Però la satisfacció de veure créixer la llavor que has plantat, ser sabedor de la qualitat dels fruits produïts i poder oferir-los perquè siguin degustats, és un plaer que no es paga amb diners, o sí. De tant en tant recordes la teua faena anterior, amb un horari escrupolós d'entrada i sortida, per col·locar-te davant d'un teler més de dotze hores al dia. Ja fa més de cinc anys que l'empresa

va tancar. El negoci no rutlava força bé i l'inici de la crisi va acabar d'enfonsar aquella empresa amb més de cinquanta anys d'història i, el que resulta més trist, amb més de dos-cents treballadors aturats. A partir d'aquell moment la teua dedicació va ser la de llaurador al camp i la de venedor als mercats. No vas començar de nou, ton pare ja t'havia iniciat en algunes tasques agrícoles i en poc de temps vas engegar la maquinària productiva. La venda als mercats va ser més curiosa. Malgrat la manca d'experiència en aquesta faceta, vas entendre de seguida el que les dones volien, perquè són les dones qui segueixen anant a comprar al mercat. Has après a regalar unes peces perquè te'n compren altres, has sabut dir el que elles desitgen escoltar, vas començar a conèixer-les i, ara per ara, gaudeixes fent tractes amb elles. I és que les dones sempre t'han tornat boig, Jaume, no pots negar-ho.

En aparèixer Júlia novament per la porta que connecta el menjador amb la porxada, no pots assegurar si du cap cervesa a les mans. Els teus ulls, oberts de bat a bat, només es fixen en un escot escandalós que forma la seua camisa de color rosa. Resten tres traus buits, corresponents a uns botons que es troben lliures de qualsevol funció. A més a més, amb l'abraçada que t'ha clavat abans, quan éreu a l'horta, li has provocat insospitadament una transmissió directa de la teua suor a la seua camisa de tela fina i delicada. Recordes ben bé que Júlia abans duia sostenidors. Ara no du cap element amb la funció de sostindre les gerres de carn. Els mugrons se li marquen per sota de la tela, com les puntes ertes d'una llima, i provoquen la primera reacció del teu membre viril. «Açò no sé com acabarà...» Ho penses perquè les dones t'agraden i perquè les teues ànsies de femella no les pots dissimular. Qui juga amb foc...

S'hi apropa i desa el pot de cervesa damunt de la taula de fusta que presideix l'estança. Fa dues passes lentes cap a la cadira que es troba enfront d'on tu ets assegut descansant. Et fixes amb la forma redona del seu cul sota la falda, massa curta per a ser còmoda, però massa llarga per a ser obscena. Fa mitja volta glamurosa i seu a la cadira. Alça una cama lentament per encreuar-la amb l'altra, practicant un moviment femení impossible d'executar per a molts homes. Per uns instants et mostra una cova fosca, il·luminada només per la teua mirada penetrant i descarada. Què et passa, Jaume? Creus que paga la pena?

—Conta'm coses mentre esperem la Tereseta, tardarà una horeta a arribar. Ha anat al poble un moment, a casa sa tia Finita, ja saps.

Tractes d'amagar la tibantor del penis i fugir amb la cua entre les cames, però no et pots moure. Agafes el pot de cervesa de damunt de la taula i te'l poses davant les cames, agafant-lo fort entre les dues mans. Tan valent que eres al mercat i ara no saps per on eixir. Mires la catifa d'arbres que s'estenen pel voltant i li dius a la Júlia que aquesta serà una bona temporada per als albercocs i per a les bresquilles. Certament aquestes camàndules no resulten massa adients, no creus? Calles uns instants i de sobte, miraculosament, et transformes en el venedor de mercat que totes les dones adoren, un descarat amb la llengua solta.

—Com vas de nuvi? Perquè no em crec que cap home s'haja fixat en tu. —La carn del cos de Júlia es troba repartida homogèniament, remarcant les corbes que conformen la seua silueta. I si segueix movent-se, fent-te postures...

—Ai, Jaume! Jo el que necessite és un home de veritat. Un home com tu, *bandido*.

Jaume s'ha fet de tots els colors, l'has deixat bocabadat, paralizat. Tan grandot i tan babau. És el moment més crític. O ara o mai. T'aixeques de la cadira i et dirigeixes cap a ell amb seguretat. En adonar-se'n, de les teues intencions, li cau el pot de cervesa a terra. Està nerviós. Plega el pot i el deixa damunt de la taula de nou, sense llevar-te els ulls de damunt. Et col·loques davant d'ell, suggerint-li un lleuger contacte amb els seus genolls. T'alces la falda, t'encamelles i seus damunt d'ell, al seu braç, com una xiqueta enjogassada. Ell et pren pels malucs mentre et desbotones els dos botons que resten de la camisa. Li mostres els teus pits voluminosos i carnosos. «Què et sembla aquesta fruita? No la voldries per a tu?» Deixes que t'acarone la pell fina i hidratada. Jaume assaboreix eixe relleu diferent i especial. Ell té les mans tallades i brutes de la terra del bancal, ni tan sols li has permès que se les llave amb aigua i sabó. Tanmateix, no te'n penedeixes, de la prohibició. El contrast que experimentes entre la finor de la teua pell i l'aspror de la seua epidermis, et provoca una sensació de feblesa femenina sota els dominis del mascle. Potser si t'enfonsares psicològicament en eixa experiència, trobaries la causa per la manca d'afecte del teu entorn. Tota reacció ve originada per una acció i tota causa té un efecte. No existeix la casualitat sinó la causalitat. Allunyes del teu cap eixes cabòries perquè la morbositat del moment supera amb escreix el que havies suposat. Ets conscient que estàs sent vigilada per la teua amiga, per la seua companya. L'estàs veient, a Teresa, per damunt del muscle del Jaume mentre li fas petons al clatell. Les seues carcallades contingudes d'abans han donat pas a un somriure lleu, tal vegada de preocupació o d'impotència. Jaume et pren els pits per la base, sostenint-los amb seguretat. Se'ls apropa cap a ell i els llepa amb la punta de la llengua marcant el cercle fosc que formen els mugrons. Els fa seus. Te'ls xucla. Primer un i després l'altre, sense aturar el massatge

iniciat amb les mans. Combina els dos moviments sensuals amb destresa, acarona i mulla el terreny que treballarà. Te l'imagines, a Jaume, llaurant el camp, sabedor que la terra ha d'estar ben solcada amb l'arada per oxigenar-la i tova per a la llavor. Coneix de bona mà el que està fent. Està llaurant fondo, a consciència, com un saurí amb capacitat de descobrir l'anhel del teu desig. Et sents bé i comences a oblidar-te de qui es tracta. Només és un home. Res més. Observes de nou la Tereseta, bocabadada sobre l'ampit de la finestra, amagada darrere de les cortines de punt de ganxo que va fer la iaia. Ja ni tan sols somriu la pobra xiqueta. Per uns moments consideres aturar aquest desgavell. Tal vegada cal considerar la situació i posar fi a aquest joc perillós que no pensàveu, ni tu ni la teua amiga, que haguera arribat tan lluny. Què et semblaria si el cas fora al contrari? Què pensaries de Teresa? Et sents culpable, però, de què? Ha sigut ella qui t'ha autoritzat a fer amb el seu company tot el que vulgues. Però no oblides que ets tu, Júlia, qui prens la decisió final, ets tan responsable com ella. Digues-li joc, digues-li aposta, digues-li aprofitar el moment... I què passa amb el Jaume? No ha posat cap impediment als suggeriments eròtics que li has proposat, com si no haguera trencat mai un plat. Ell és tan culpable com tu. O més. En el fons et sap greu, confessa-ho, Júlia. Però, tu saps? Que bo està el Jaume, el molt cabronot.

No és correcte el que estàs fent, Jaume. Això, no cal que t'ho diga ningú. Te n'adones, de l'embolic on t'has clavats? És necessari cardar amb la millor amiga de la teua parella? Home, també és casualitat... en tantes que n'hi ha pertot arreu, de dones, i ha de ser amb la Júlia. Tens uns collons... Però ara ja has arribat tard. El més sorprenent és que no et sap greu, una altra cosa serà decidir si cal donar explicacions d'aquest fet. No estimes la

Teresa? Ja no t'atrau sexualment? Perquè una altra cosa no, però la Teresa està molt bé. I tan bé com està. No té res a envejar-li a cap xicoteta. De moment, has de decidir si segueixes endavant amb la faena que has començat, però amb els productes de primera qualitat que t'ofereix aquesta dona, se't farà molt difícil fer marxa enrere. *Carpe diem*. Li indiques la taula de fusta llarga que hi ha a l'estança. La soleu utilitzar quan teniu invitats, tant per a dinar com per a sopar. «Puja-hi.» L'ajudes primer a seure. Tot seguit, li insinues a col·locar-se en posició horitzontal, amb mitja cama penjant. Lleves el fruiter de vidre que hi ha i el deixes a terra. Li puges la falda fins als malucs, suaument. Li baixes les bragues que ja li has vist abans, de color negre amb brodats perimetrals. Primer per una cama. Després per l'altra. Sense pressa. Li prens els genolls, li flexiones les cames i et quedes observant-li l'entrecreix. Hi ha una flor exquisida, amb un color rosa brillant, fruit dels sucus i dels frecs continguts per ambdós. Et baixes els pantalons, curts i bruts, que utilitzes només per al camp. Després fas fora els calçotets, amb una certa vergonya per l'estat en què es troben, suats i amb més d'una vora descosida. No pots centrar-te en eixos detalls. No tenen importància. Comences a sentir desfici, a tindre pressa, a preocupar-te per si Teresa us troba en plena acció. Però, tu què t'has pensat, desvergonyat? El mal ja està fet i no val aquella frase «açò no és el que sembla». Puges també damunt la taula, la taula dels convidats, mai millor dit. Prens el penis amb la ma dreta i li mostres el niu que ha de conquerir. Una vegada reconegut el terreny, sense més embuts, entra a poc a poc. Els primers moviments són més espaiats, més lents, més discontinus. A mesura que els dos òrgans van prenent més contacte els obstacles es suavitzen sense presentar cap impediment.

Notes dins de tu una ferramenta calenta i dolça alhora, com un aladre que marca el solc a la terra mullada després d'un dia de pluja. Un element d'acer que remou el terreny, que l'oxigena, amb un cicle constantment variable de penetracions consentides, controlades i satisfactòries. Et marca les entranyes tan a fons com mai no ho ha fet cap altre home. La teua vall misteriosa, de terra seca i polsosa, ha esdevingut un terra fèrtil, humida, com una marjal preparada per al conreu de l'arròs. No pots suportar eixa lluita cos a cos, et trobes indefensa per moments, les forces et fallen i t'abandonen perquè siga el Jaume qui et servisca de referent. No ets capaç de seguir el ritme que et marca aquell aladre inicial que, per moments, s'ha transformat en un gran tractor amb excés de cavalls de potència. Amb una rella de només un dental fixat a l'arada et penetra sense fi, formant un solc puntual i profund, tallant qualsevol arrel no desitjada. Les cames et tremolen i comences a cridar fort com si estigueren matant-te. Frueixes de gust amb les darreres fiblades del Jaume, que va incrementant el ritme amb uns moviments impossibles. Et deixes dur, que faça el que vulga, tu ja no pots més. De sobte, un crit ofegat d'aquell monstre en forma d'home, amb els ulls tancats, marquen el final d'una lluita que havies perdut moments abans. Sents com el terreny treballat del teu cony es troba en òptimes condicions de rebre la llavor que acaba de deixar Jaume dins de tu. Si aquest home treballa la terra de la mateixa manera com carda amb les dones, els productes han de ser de primera qualitat. No hi ha cap dubte.

Ha sigut ràpid, és cert, però molt intens. Després d'uns segons de relaxació, el Jaume baixa de la taula i t'ajuda a tu també. Necessites que et duga al braç fins al balancí. Estàs esgotada, desfeta. «Això no és un home, això és una màquina de follar.

Pobreta Tereseta, quin animalot. Així està de primeta. Amb un parell de nanos com aquest a la setmana, no cal que faça règim.» Estàs disculpada per eixes paraules tan bastes, ho comprenc. Prens un tros de cartó de terra i l'utilitzes de ventall. Et falta oxigen. Estàs acalorada després d'eixe esforç inhumà. I Teresa? Se n'haurà penedit, de l'aposta? Mires la finestra on es trobava abocada i no hi ha ningú. Ha estat fantàstica aquesta cardada. Jaume sap com satisfer una dona. I tant que ho sap. Encara no et sents les cames, per no parlar de la bacora, a saber on estarà... Ara que s'ha acabat la història et sorprén no sentir cap tipus de remordiment. Tampoc te'n penedeixes. Serà aquesta sensació la que senten les bagasses? No és el mateix perquè no hi ha hagut calés a canvi del servei. No totes les coses es poden pagar amb diners. Confessa-ho, Júlia, sents enveja d'un plaer així, tan efímer, buit de responsabilitat, tan impersonal. Una esgarripança et recorre de dalt a baix tot el cos, com si fora l'avís d'un mal pressentiment. Tens por, saps per què? Perquè no saps si podràs controlar-te d'ara endavant quan et quedes tota sola amb ell? Sempre li has comentat a la Teresa, entre rialles, que donaries el que fora per cardar amb Jaume. Ara li oferiries el que no tens per tornar enrere i evitar aquesta experiència. No tens clar si has fet bé o has fet malament. No arribaràs a cap conclusió en aquest tema. Ara ja no hi ha altra solució que acceptar el que ha passat. Has de tornar els peus a terra. Desperta't! Oblida-te'n, de tot. Jaume fa llambregades pels voltants, comprovant la inexistència de cap testimoni que done fe del que ha succeït. Creus que se sent culpable d'una acció que no ha sabut endreçar des de l'inici?

—Jaume, açò de hui no tornarà a passar. Ha estat bé, però no es repetirà. M'ho promets? —Ell assenteix amb el cap, bufa fort un parell de vegades i es tranquil·litza, com si estiguera esperant escoltar eixes paraules.

Deixes uns minuts llargs perquè aquells dos amants puntuals, desvergonyits, remaleïts i brètols tornen a prendre el control del temps i de l'espai. Recollons, Teresa, quina passada t'han fet! L'una i l'altre. Els has vist molt a prop, quasi els podies tocar, com si estigueres en un espectacle d'un *sex-shop*. Quina vergonya has passat! Te'n fas creus, de la intensitat dels moviments i de la passió d'ambdós. Tanmateix, el que més t'ha afectat ha sigut sens dubte la predisponibilitat del teu company a satisfer la Júlia, la teua amiga. No és moment perquè dubtes si has fet bé de plantejar eixa aposta. El que havia de ser, ja ha sigut. Seus a terra, al paviment de rajoles de fang de la cuina, amb l'esquena recolzada sobre les portetes del mobiliari. Reflexiones sobre el que has vist. Intentes oblidar-ho, però la imatge d'ells dos nus, l'un damunt de l'altre i amb uns crits cada vegada més forts i exagerats, és una escena que se t'ha quedat marcada al cervell. No tens forces per a eixir de l'amagatall. Tens vergonya d'eixir. Tu no has fet res, però has provocat i consentit eixa aventura. No saps quina cara mostrar davant d'ells. No ho havies pensat. Com havies d'imaginar que poguera donar-se aquesta circumstància? Tanmateix, el fet de ser tu l'observadora d'aquest acte, mantenint-te distant de l'acció malgrat tindre-la tan a prop, t'ha alterat sexualment. Per moments t'has sentit posseïda per una xafogor interna que no havies tingut mai. Per primera vegada t'has convertit en *voyeur*. T'has excitat amb l'actuació, de fet tens els baixos clamant misericòrdia. No passa res si ho reconeixes. T'has posat calenta. T'han posat calenta. T'han excitat de debò sense haver-ho previst, ni tu ni ells. Però ara no toca. Oblida-te'n. No ho penses, si pots. Intenta separar les dues sensacions contradictòries que has experimentat. Concentra't només en una. És el moment d'entrar tu a l'escena, d'accedir-hi a la porxada i mostrar-te com si res haguera passat. Tu ets forta, a més a més, saps com actuar perquè tens avantatge sobre ells.

Centrà't a dissimular tot el que has vist. Estàs decidida. Vinga! És hora d'aparèixer.

Surts de la casa per la porta secundària i abans d'accedir a la porxada crides fort per avisar-los que ja has arribat, com si realment hagueres estat al poble. Salves els dos graons que separen la porxada de la terra de l'hort i t'apropes a ells amb un somriure d'orella a orella observant-los maliciosament. Els rostres d'ambdós parroquians encara presenten restes de l'esforç que han patit. Queden en part sorpresos per la teua aparició, fins i tot la Júlia, sabedora en tot moment d'on et trobaves. Jaume fa una culadeta i seu correctament a la cadira. Mira el seu voltant, excitat, a la recerca de qualsevol tipus de prova delatora d'aquesta aventura. Li cauen gotes fredes de suor pel front, i no són precisament de treballar a l'horta.

—Júlia, estàs blanca. Estàs marejada? Què t'ha passat?

Li fas la pregunta amb ironia i sornegueria, maleint per dintre teu a qui és la teua millor amiga. Encara ho és? Li fas l'ullet i t'acarones l'entreuix amb burla. Mires de nou el Jaume, que té els ulls oberts de bat a bat, sense poder dissimular els nervis que se'l mengen per dins. Pobre xic, quina mala passada, ha patit tant, el malparit...

—Com trobes el meu home, Júlia? Cada dia està més bo. Si us deixara sols, no m'estranyaria que intentares gitar-te amb ell. No dec fiar-me de tu, no creus?

Sí, Teresa, aquell acte va ser l'inici d'una nova activitat, encara que no va acabar així la cosa, el Jaume encara tenia molt a dir. Somrius només recordar-ho perquè ja ha passat un temps, però en aquell moment no vas sentir el mateix.